

Una casa a Romanyà: museu o santuari

Text i fotos: Anna Jurado

Una casa a la muntanya: refugi del món

Un diumenge de l'any 1975, Susina Amat, pintora i amiga de Mercè Rodoreda la va dur a dinar a Romanyà, a casa d'una seva amiga, Carmen Manrubia, que s'hi estava fent una casa al mig del bosc. L'any següent, Mercè Rodoreda es va instal·lar en aquesta casa, El Senyal, i hi va viure durant set anys, mentre es construïa la seva pròpia casa en una finca del costat. Aquesta casa la va construir amb els diners que havia rebut pels drets d'autor de la novel·la *La Plaça del diamant* portada al cinema.

A El Senyal, Mercè Rodoreda va acabar d'escriure la seva novel·la *Mirall Trencat*, l'any 1974, -obra que recentment s'ha estrenat a TV3 com a sèrie televisiva-. Mercè Rodoreda era una amant del cinema, i va arribar a escriure algun esquema de guió cinematogràfic, encara que cap d'ells va arribar a materialitzar-se en una pel·lícula.

L'any 1979 Mercè Rodoreda havia trencat la relació amb la seva família, i després d'haver obtingut tardanament l'èxit i la fama com a escriptora, es refugià a soles en el seu món propi, en una casa que tenia el jardí que sempre havia somniat, els seus mobles que va fer dur des de Ginebra i una extensa biblioteca que havia recopilat amb Armand Obiols, el seu company a l'exili, i hi va viure els tres darrers anys de la seva vida. Mercè Rodoreda passava a la casa gairebé tot l'any. Se sap que els dissabtes anava a Sant Feliu de Guíxols a comprar, i que feia sovint visites als pobles del voltant.

La imatge escultòrica de l'escriptora presideix la sala principal de la nova biblioteca de Castell-Platja d'Aro.

El testament

En el seu refugi de Romanyà, Mercè Rodoreda hi va escriure fins el final, hi va acabar la novel·la *Mirall Trencat*, el recull *Viatges i Flors* i *Quanta, quanta guerra*, obres en què Mercè Rodoreda hi expressa la seva realitat més íntima, d'aquí que siguin novel·les amb una forta càrrega de misteri i molt poètiques, tot i que segueix prenent la pròpia vida i el carrer com a inspiració.

Els darrers mesos de la seva vida els va passar cuidant el seu jardí i treballant en la seva darrera obra, *La mort i la primavera*, obra que havia treballat durant vint anys i l'havia considerat la seva obra mestra, novel·la totalment simbòlica on hi realitza una introspecció personal, com si hi fes una revisió de la seva pròpia vida.

En *La mort i la primavera*, l'autora recupera la vida dels pobles primitius,

i és influïda pels corrents esotèrics de l'època. L'obra tracta de la mort metafòrica i fa una meditació sobre el sentit de la vida, on la mort hi seria entesa com el final d'un viatge cap a l'interior, exemplificada en el cicle de la naturalesa, en què abastaria només les coses materials, que són efímeres, però no les essencials, l'ànima de totes les coses.

Agustí Villaronga, cineasta que havia participat del rodage de *La plaça del diamant*, va plantejar-se el repte de portar al cinema *La mort i la primavera*, projecte que no va tirar endavant per dificultats financeres, però que no ha descartat poguer reprendre algun dia.

La mort i la primavera no va quedar del tot acabada i l'editor de Mercè Rodoreda, Joan Sales, va morir un any després que l'escriptora. La novel·la va ser publicada el 1986 per la vídua